

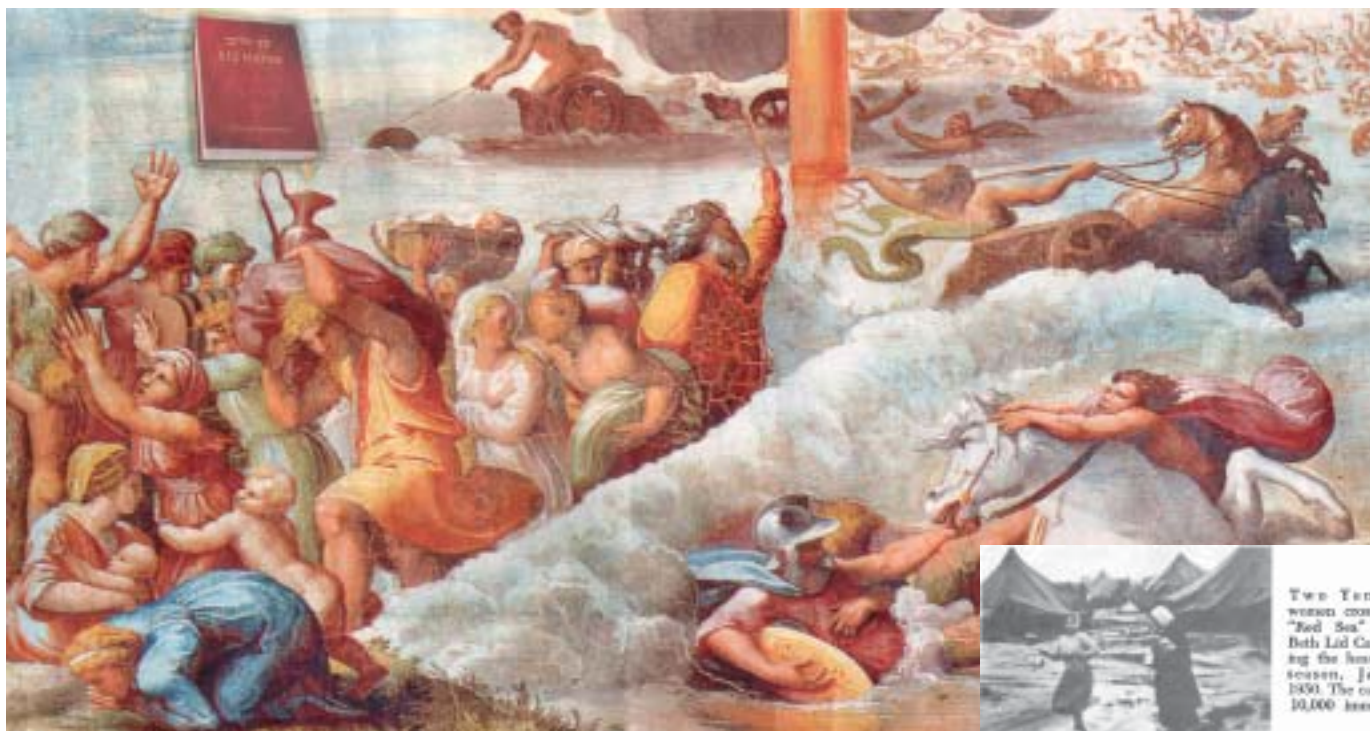
Поновлений
випуск №10
7511 року
Дажбожого

Самобутня Україна Гусь

*Наша думка, наша пісня,
Не вмире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O. Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

"Одурить візантійський Саваот, та не одурить Бог" - Т. Шевченко

Two Yemenite women crossing the "Red Sea" at the Beth Lid Camp during the honey ravy season, January, 1950. The camp held 10,000 immigrants.

(див.стор.6)

З Святим Весни	2	Вітання Учасникам Світового Форуму	10
Воскресне Правда - Весна	4	Брати - Поети	12
Американські Рідновіри з Африки	6	Листи до "Божого Ока"	13
Нова Тора для Сучасного Розуміння	6	Старозавітна "Каша"	16
Києван чи Ремфан?	7	Список Християнських Догм	17
Богорозуміння Племені Чирокі	8	Селенковий Санскрит	18
9-те Березня / Чому?	9	Справи "Оріяни"	18

З святом Весни – Воскресінням Землі!

Опромінена весняним Сонцем оживає душа Природи. Все навкруги виповнюється теплом і хвилюючим почуттям Любові, розквіту і Відродження. Це відчуття родило в серцях наших предків пісні радості Життя – Веснянки:

*Ой, прийшла Весна
Ой, прийшла красна!
Принесла мені –
Щастя й радості...*

У всіх хліборобських народів було свято завмирання і воскресіння природи. Назва Весна постала від слова весело, весілля. Все навкруги веселе і готове до відродження. Безсмертя природи, безсмертя нації і її збереження – у вічному відродженні. Весняна краса природи кличе до життя. Від означення Красна постало – Воскресне, покрасивішає. (Дівка красна, тобто дуже гарна.)

Ця назва була від нас запозичена іншими народами. Наприклад: ім'я Крішна постало від слова красна – гарна дитина, від Крішни пару століть пізніше утворилось Крістос, або Христос. (До-речі, Христос перебрав не тільки це ім'я, але й життєпис Крішни.)

В Америці святкували свято Істер-Естер-Аштар (сумерійське) – богині любові і відродження – Свято Весни, вітали одне одного: “Хеппі Істер!” і слухали по церквах служби про воскресіння Ісуса Христа. І тому, що смерть і воскресіння Ісуса пристосували до народного свята Весни, то кожного року це свято припадає на різні дати – бо весна має “свій календар”.

Іммігранти з Персії, Авганістану, Курдистану та інших країн відзначають в Америці свято Весни – Новий Рік – *Новруз*. І за народним звичаєм розписують яечка (див. стор. 3)! Мусульманська релігія не має нічого спільного з цим святом і відверто вороже ставиться до народного звичаю.

Так само і Церква не змогла викоринити у нашому народі звичай вшанування приходу Весни, приходу богині краси, любові і запліднення, не дивлячись, що в старому заповіті біблій Бог закликав жидів рубати дерева навколо жертовника Богині Іштар і строго забороняє своєму обраному народу пекти східній хліб. Направду, щоб знищився цей обряд – треба знищити пори року!

Так само як “наші”, християнські просвітителі – греки, не змогли знищити обряд русів випікати хліб і розписувати яйця на Великдень.

Ось як про це пише вчитель богословія з Манітобського Університету (Канада), протоіерей Степан Ярмусь, у своїй книзі “Духовність Українського Народу”, присвяченій 1000-літтю хрещення Русі:

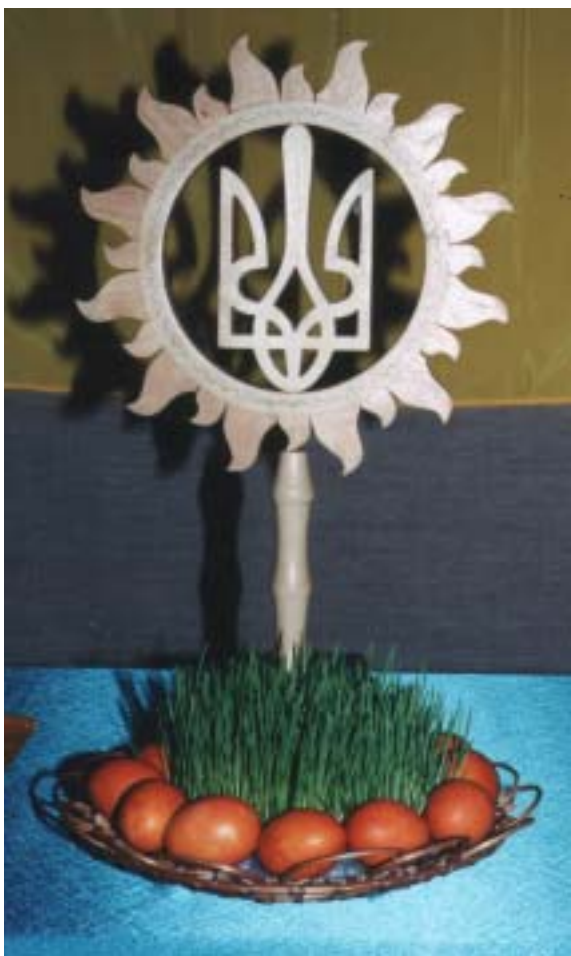
“...Християнство втілювалося в кожний народ шляхом пристосування себе, або зодягнення на себе тієї дохристиянської спадщини, яка зберігається в підсвідомості душі народу. ...І якщо, скажемо, Греків дивувало, а то і ображало, шанобливе відношення нашого народу до хліба; і якщо вони століттями боролись проти нашого звичаю освячення пасок на Великдень – ми зберігаємо цей звичай по-сьогодні й не дозволимо вважати його поганським.”

І далі...

“Навіть деякі властивості мітологічних божищ були християнізовані й перенесені на християнських святих. І так, наприклад, функції:

Сварога (бога неба, сонця і вогню) заступили святі Кузьма і Дем'ян;

Перуна (бога грому й блискавки) – пророк Ілля і

Оздоблення Престолу Київської громади священника Островського - “Дажбожа”

св.Миколай;

Велеса (бога тварин і мистецтва) – св. Власій;

Мокошу (богиню породіль) – св.Параскева (п'ятниця по грецькі);”

(До речі, Сва Рог – Свята Вищість не є ім'ям бога. Ім'я Ілля постало від нашого слова лє, або іллє. Доц іллє. Ілля – Ель) прим. ред.

Хлібороб простежував, кожного року одне і теж диво: зерно падаючи в землю гине і дає паросток, з якого, з часом, утворюється колосок з десятками таких зерен – диво смерті і воскресіння-оновлення. Теж саме твориться і з природою.

В Єгипті, наприклад, зберігся переказ весняного “шлюбного обряду” між донькою Землі Інаною – богинею любові, запліднення і урожаю, і Тамузом. (Тамуз значить то-муж) прим. ред. В місяці березні застеляли в залі царської палати ліжку, довколо нього ставили посудину з галузками кипарису й очерету з приємним запахом і при тому співали весільні гімни. Один такий весільний гімн любові записаний клиновим письмом зберігся в Царгородському музею.

До сього дня дішло до нас свято Утрені, свято Ранньої Зорі – день Воскресіння землі і перемоги сонця. Тому наш народ здавна випікав високу Паску і солодку Бабу, а жінки розписували яечка, чаруючими знаками задля доброго врожаю, щоб пережити наступну зиму.

Паску з яечками виносили на двір перед сходом сонця і богиня Утро (Богиня Ранньої Зорі) освячувала цей хліб. З прийняттям християнства церква запозичила не тільки обряд але й назву Заутрення. (Бачимо різницю: то хліб освячувала Богиня, а тепер піп, хоч насправді **Хліб святий**, бо вкладено в нього тяжкий труд хлібороба!)

Свято Великодня супроводжувалось гучним весіллям – співами, танцями, ігрищами. Крім досить широковідомої “гайгільки”, також існувала гра “навбитка” – грали тільки чоловіки, виграючий діставав яйце від противника. Ця гра була відображенням двобою самців на весні, коли найсильніший виборював право продовження роду. Можливо існувало і більше різних

Дідух з писанками
Громада “Дажбожа”, Київ

забав під час цього свята, але до нас дійшла тільки частина. Тож:

*Зароди Боже!
Гори і долини!
Гори і долини
Наші полонини!*

З Великоднем Дажбожим! Зі святом Весни і Воскресіння Природи вітаємо всіх!

Хеппі Істер! Будь щаслива Богиня Ранньої Зорі!

Вітаємо Всіх українців з Новим 7511 роком українським, який відраховується від часу великої повені, що була на Чорному морі!

Бажаємо щастя здоров'я і нового воскресіння!

Хай Даж Бог благословить своїх онуків – весь український народ!

*Голова Священної Ради ОСІДУ
РУНВіри при святині “Оріяна”
рунтато Боголюб Свириденко*

*Голова Ради Довіrenих громади
рунтато Святослав Гуляк*

рун.мама Лідія Драніко

На Іранське свято Весни - на столі писанки і золоті рибки

ВОСКРЕСНЕ ПРАВДА - ВЕСНА

Прийшла Весна. Воскресла Весна. Воскресли – зацвіли квіти і вкрили землю своєю красою. Синіє і біліє ряс. Жовтіє берез кульбабами. Цвітуть абрикоси, а на півдні України вже й інші дерева.

Весна – свято Воскресіння Життя Вічного. Як навесні воскресє життя, так і людство не може вічно топтатися своєю свідомістю на одному місці.

В людей народжуються діти. І діти народжуються з чистою свідомістю. Що в ту чисту свідомість потім закладе суспільство? Може, віру в якесь безглуздя, щоб потім цією вірою охопити частину людства і організувати кровопролиття з мільйонами жертв людських? Таке бувало в минулому, і майже постійно буває. Бо спрагли влади, рвучись до влади, не вагаючись використовують найпідлішу брехню, аби лиш зібрати навколо себе прихильників. Хіба не використовували і не використовують нині слово БОГ?

Хіба сьогодні надзвичайно урочисто не проголошують: Христос Воскрес! А хіба не чуємо відповідь: Воістину, Творець всього суцього воскрес! І ось мільйони це промовляють не задумуючись, чи закладені в законах Бога, які постійно діють як закони Всесвіту, чи закладено в законах Природи, які є законами Божої Дії, чи закладено в закони Божого Життя, чи закладено в Закони Правди Божої, правди, яка вічно Діє у Всьому – оте: “Христос Воскрес”. Спалити тіло людини, розсипати порох – чи можливо спостерегти в Правді Життя Божого хоч найменші ознаки того, як той порох збирається до купи, стає людським

тілом знову – і оживає?! Є? такі ознаки в Правдивій Дії Законів Божих? Є?? Чи нема?? Хто вважає, що є, тоді дуже просто – покажіть і нам. Не покажуть, бо нічого показати.

Скажуть: Вір. І мільйони вірять у нічим не підтвержене.

Гляньмо на історію Європи. Оте “Христос Воскрес” усім народам на в’язувалося державним апаратом. І нині підтримується теж державним апаратом. Силою. Насильно. Не так жорстоко, як тисячу літ тому, але насильно. Це спокійно роблять ті самі чиновники, які кілька років тому вели іншу ідеологічну обробку мас і боролися з отим “Христос Воскрес”. Це роблять ті, що недавно писали про “Прапороносців”, але нині наступили на слизьке, бо треба писати романи “Хрестоносці” – та історія хрестоносців аж надто відома.

Це роблять українці-націоналісти: їхній духовний наставник, Донцов вчить, що недостойно жити так, як живуть українці – орють землю, вирощують

Київ, Священник Б.Островський проводить богослуження

хліб, співають свої хліборобські пісні – а достойною справою нації є: христові походи, звільнення гробу господнього і поширення християнства. До речі, цікаво, як це в кінці ХХ століття українські націоналісти думають звільняти гроб господній в Єрусалимі? Від кого? І для чого?

А ось для чого, якщо люди приймають легенди про Ісуса Христа як найвищу святість, себто не розуміють, що це всього-на-всього казка, видумка, то людям з таким мисленням можна запропонувати і світле майбутнє з голодоморами, на шляху до того світлого. Можна запропонувати, як Самостійність

України, ринкові реформи, і вже нині починаємо дивуватися, чому це багатства України в руках не українців. Хто зупиняє в Україні заводи, зупиняє виробництво, аби ми все купляли десь, аби ми не могли в Україні виготовляти навіть трактори, плуги, сівалки, комбайни, ви ж бачите, яка залежність і з якими можливими наслідками? І все це почалося тисячу років тому, з першого на Русі “Христос Воскрес”. Ось куди все закрутилося. І ось для чого нам потрібна Рідна Віра, щоб все розкрутилося на свої природні місця.

Дорослим людям, які щиро мріють про Вільну Україну, не вдається свідомістю вийти за межу мрії і побачити Дійсну Україну. Побачити, як цвіт народу, хороших синів і дочок, гіпнотизують святощами далекими від Святої України і виключно з однією метою гіпнотизують, щоб теї Святої України не було ніколи. Гіпнотизують хороших дітей народу, але не найсильніших. Найсильніші, чарам чужовір'я не піддаються, адже найсильніші – вільні.

Українці мріють про волю. Мріють про Вільну Україну в якій буде панувати Свята Воля. І в тій Святій Волі не буде місця, в першу чергу, брехні, хоч вона і буде ховатися в золоті ризи релігії. Біг – це, в першу чергу, Свята Правда. Якщо хтось стверджує, що “Христос Воскрес” він повинен перед Всенародним Судом України продемонструвати, як порох спаленої людини творить зворотний неприродний шлях. Не продемонструє, суд виносить рішення, що відповідає природному стану речей: “Не Воскресає. Обман”.

Народ не хоче обману. Народ не хоче обману під золотими ризами. Народ не хоче обману, яий прикритий словом Біг. Бо ще в “Книзі Велеса” написано, що греки лізуть на Русь і іменем Бога творять зло. І нині лізуть на Русь-Україну і іменем Бога творять зло, говорячи слова, що заперечують Божу Природу, Божу Святу Правду: “Христос Воскрес!” Це вони перекручують наше прадавнє свято, про яке сучасний поет пише, що “Великдень, це просто прийшла весна”.

І весняне Воскресіння Життя називається Воскресінням Життя, бо це є Свята Правда, і ми цю Святу Правду бачимо не уявою розумовою, а звичайними очима, даними Богом кожній людині. І ми цілу довгу холодну зиму, особливо в селах, дуже чекаємо цього Весняного Воскресіння через тепло Сонця Дажбожого. Ми ж радіємо цьому Воскресінню і бачимо в ньому Святу Дію Всевишнього Дателя Буття – Дажбога. І як ніхто не може зупинити Всепереможний Життєдайний прихід Весни,

так само і ніхто не зможе зупинити мудрість Внуків Дажбожих, які бачать, сприймають і глибоко усвідомлюють, що Воскресіння Весни в парі з Воскресінням Свідомості це і є наше справжнє Прадавнє і сьгоднішнє Воскресіння.

*“Розлилися Води, на чотири броди
Гей дівчата, Весна Красна, листя зеленее.
На першому броді зозуленька кує.
На другому броді соловей співає.
На третьому броді щука-риба грає.”*

Хіба це проста собі пісня-веснянка? Адже це радісне оспівування не просто приходу весни, це радісне урочисте прославлення Дії Всевишнього Бога – Творця Всього Суцього.

І пише Книга Велеса, що ми Бога прославляємо на горах, в галях, біля води. Так було і так є нині, що ми прославляємо Бога на наших невисоких, але таких гарних Придніпрових горах, там, де співають пташки. І там прославляємо Бога, де розлилися води на чотири броди. Весна Красна. Листя зеленее. Воскресіння Життя.

Ми це розуміємо. І в нашій свідомості це є Воскресіння Правди.

Рушник – “Дерево Життя”

Американські Рідновіри з Африки

На теренах Америки до цього дня збереглась національна віра африканців, які були запродані в рабство і привезені до Америки.

Ви бачите на знімку, як нові члени Йоруба віри йдуть до Святині “Чудесна Стежка” в Іст Оранже, шт. Нью-Джерсі, отримавши священні каміння після декількох днів глибокого погруження в науку їх релігії.

Білий одяг ознака чистоти. Дзвоники сповіщають єдність з світом.

Нові священники – чоловіки і жінки займаються вивченням старої Західно-Африканської релігії, яка пересікла Атлантику разом з рабами. В Новому Світі, послідовники Йоруба взяли деякі елементи християнізму, щоб обдурити своїх панів.

Сповідники Йоруба, люди від Нігерії та Беніну, вірять в Головного Бога, Олодумаре і в набір божеств Орішас (*Орі-се?* – прим. ред. СУР), які уособлюють різні явища природи.

“Люди принесли з собою багатотисячолітню віру до Нового Світу” – говорить засновник і головний священник Святині

Сповідники Віри Йоруба

“Чудесна Стежка”, Олої Іфа Караде. Він сердиться коли віру Йоруба називають культом. Основу віри творить допомога в покращенні життя і пошана до пам’яті своїх предків. *“Йоруба релігія не більший культ, ніж Християнство, або інші віри”* – завважує Караде.

“Коли люди мають баланс (прямий зв’язок) з своєю вірою, добрі речі трапляються. Родини міцнішають. Міцнішає спільнота.”

Нова Тора (П’ятикнижжя Мойсея) для Сучасного Розуміння

Під таким заголовком з’явилася стаття в багатотиражній американській газеті “Нью Йорк Таймс” від 9 березня, 2002 року. Автор Міхаел Масін.

Присвячена вона виходу в світ книги під назвою в мові гібру “Ец Гаїм”, що значить “Дерево Життя” – Тора і Коментарі. Написана книга жидівськими експертами.

На основі нових і багатолітніх досліджень в ній стверджується, що біблійні Мойша і жидівський патріарх Абрахам – вигадка, і легендарний вихід з Єгипту також!

Ми не будемо зупинятися на самій статті, цікаві можуть знайти її в архіві. Для нас – сповідників рідної віри, це не новина.

На передній сторінці нашого часопису ми подаємо біблійну картину переходу Червоного моря під проводом Мойсея, а в кутку реальна

знімка того ж “моря” під час великих дощів.

Потопу в тих місцях зроду не бувало, навіть між Тибром і Єфратом. Оповідь про потоп була принесена людьми з північного берега Чорного моря. Про це вже писалось в журналі “Нейшинал Джеографік” і в нашому часописі. Подія ця відбулася близько 7,5 тис. років тому. Подібну цифру подають і наші літочислення в літописах.

Не було Абрахама, не було Мойши, не було виходу з Єгипту і переходу Червоного моря, не було свята Ісходу (ПесOVER по-англійськи).

Не було свята Песач (різання ягняти), а було перше новорічне весняне свято хліборобів.

Розкидані по різних народах бродячі племена об’єднала ідея одного Бога, до якого вони належать. Його Ви – проголосили провідники! Ви обраний народ і на знак цього мусите робити

обрізання – знак приналежності до Його.

Ось як описано в Біблії про обраність жидівського народу:

Друга книга Мойсея, гл.19, п.5-6

Оце ж коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій із вами й умову, так буде пай мій в народах, моя ж бо земля вся вселенна,

І будете в мене ви царством священним – народом вибраним. Се словеса, що мусиш возглаголити синам Ізрайлевим.

Друга книга Мойсея, гл.23, п.28-29

І пошлю рога поперед тебе, і повиганяють вони Гевїїв, Канаанїїв, і Гетїїв зперед тебе.

Не за один рік їх повиганяю зперед тебе, щоб не спустіла земля та не намножилось у ній животини польової.

Спокволя виганятиму їх з перед тебе, докіль осядеши ти та знаслідуюши землю.

Друга книга Мойсея, гл.33, п.3

І рече Господь Мойсейові...

Йди в землю, де тече молоко і мід; сам бо не піду серед вас, тим що ви запеклий народ, так щоб не вигубити мені вас в дорозі.

Третя книга Мойсея, гл.18, п.3

Не будете ви ходити рабом Єгипетської землі, де ви жили, і не будете ходити рабом Канаан землі, куди приведу вас; і по установам тамтешнім не будете жити.

Четверта книга Мойсея, гл.23, п.9

Се той люд, що від народів окрім пробуває, між народами нікого рідного не має.

П'ята книга Мойсея, гл.9, п.5-6

Не за праведність твою і не за правоту серця твого ти увіходиш сюди, щоб зайняти землю їх, а за беззаконність сих народів Господь, Бог твій, проганяє їх перед тобою та щоб справдити слово, що ним клявся батькам твоїм, Авраамові, Ізакові і Яковові.

Так знай же, що Господь, Бог твій, дає тобі сю гарну землю на оселю не за праведність твою; бо запеклий ти народ.

Ідея єдиного Бога потрібна була для жидів, щоб не розчинитися серед інших народів, щоб могла вижити жидівська спільнота, яка мала свій неповторний спосіб виживання: коли не жнеш, не сієш, не збираєш, а береш частку від чужої праці. Ідея посередника втілилась в християнській вірі в образі Ісуса.

Сьогодні все більше науковців сходяться на тому, що Біблія не написана Богом, а людьми. І насправді, являє собою зібрання різних байок.

Києван чи Ремфан?

Читаючи Біблію в Англійській та Українській мовах можна знайти багато помилок в перекладі. Про це, до речі, писав в книзі “Сотворення Світу” наш І. Франко.

Ось приклад:

Книга пророка Амоса, гл.5, п.25-26-27

У Біблії Кінг Джеймс, яка сьогодні офіційно визнана, найдосконалішим варіантом по-англійськи:

“Did you bring to me sacrifices and offering the forty years in the wilderness, O house of Israel?”

You shall take up Sak'kuth your king, and Kai'wan your star-god, your images, which you made for yourselves;

Therefore I will take you into exile beyond Damascus,” says the Lord, whose name is the God of hosts.

По-українськи перекладається так:

“Чи ви приносили мені жертви, чи дари на протязі 40 років у пустелі, о доме Ізраїля?”

Ви взяли Сак'кута царем вашим і Кай'вана зоряним богом вашим, ваші картини, які ви самі для себе зробили;

Тому Я виселю вас за Дамаск” – сказав Господь, чие ім'я є Бог господарів.

Ось як подано переклад в україномовній біблій Куліша та Пулюя:

“Хиба ж ви жертви та хлібові дари в пустині через сорок років мені приносили, ти, доме Ізраїля?”

Ні, ви носили намет Молохів та зорю бога вашого Ремфана, – бовани, що їх самі собі поробили.

Тим то я геть із Дамаску вас попеределю, говорить Господь; Бог сил небесних – ім'я йому.”

Як бачимо переклад різниться, чи не тому, що ім'я Сак'кут та Кай'ван для українців такі рідні і зрозумілі?

Богорозуміння Племені Чирокі

Голова громади Чирокі –
“Довгий Лук”

Розуміти, як громада племені Чирокі (Широкі) проводить Богослуження, значить розуміти їх поняття Всесвіту. Їх Святиня безмежна. *“Для нас вся земля і вся Природа це наша Святиня”*

Тисячі людей звідусіль збираються у жовтні на гуляння і танцюють в священному колі.

“Життя само-по-собі, від духа – до дитини – до дорослого – до старого і знову до духа творить коло життя.” – сказав Голова святині Карл

Чоловік і жінка з племені Чирокі, 17 століття

Насильственным шляхом, плем'я Чирокі в 1838-39рр. було виселено від землі їх предків на сході Індіанських земель (тепер шт. Оклахома). Цей шлях названо “Шляхом сліз”. З 16000 Чирокі (жінок, дітей і стариків) оточених американським військом і виселених на захід, близько 4000 померло від хвороб і тяжкого переходу.

Один американський солдат, Джон Бурнетт, пізніше згадував:

(див.: www.cherokeehistory.com)

“Я бачив безпомічних Чирокі, арештованих і витягнутих з їх домів, і підштовхуваних штиками до загального натовпу. І в холодну мряку жовтневим ранком я бачив, як їх, неначе, стадо скота, загнали в 645 вагонів і рушили на захід”.

9 Березня

Дев'яте березня сьогодні.
Зима надворі ще стоїть.
Зима і на душі у мене,
Їй холодно, вона болить.

Сьогодні свято — народився
В цей день Великий наш Тарас.
Сьогодні із усіх портретів
Очима він питає нас:

Про наше нинішнє, минуле,
Що з нами є, і що було...
А головне, про те, що буде
Про кожне місто і село,

Про нашу рідну Україну,
Про те, як любимо її.
Якою в двадцять першій віці
Вона розквітне на землі.

І я не навчений брехати,
Мовчати сили теж нема,
Признався, що мене і брата
Чекає доленька сумна:

В віках оспіваній природі
Не стане радості життя.
В грибному, ягідному лісі
Ростимуть звалища сміття.

Не стане чистого повітря,
Не буде чистої води,
І квітів польових не буде,
Не буде, скільки не ходи.

І не почує літній ранок
Натхнений голос солов'я,
І на смарагді коло річки
Не розташується сім'я.

Не заспіває "Цвіте терен"
На вечорницях гурт дівчат.
Музики нашої і поети
На віки вічні замовчать.

І мови рідної не буде,
Не буде серед інших мов.
Героїв наших і пророків
Знов проклинатимуть і знов.

Не буде Бога в Божім храмі,
Не буде, скільки не молись.
І не розкаже батько сину
За що Кобзар страждав колись.

От буде рай: із скла й бетону,
Асфальту — сіра благодать.
А по усіх телеканалах
Чужинці будуть нас повчати.

І пам'ятником тому раю
Стояти буде "саркофаг",
А на самій його верхівці
Причеплять знову красний флаг.

І, посміхаючись єхидно
Тарасовим нащадкам, — нам
Історію розкаже нашу
Руськоязичний Кеворкян.

Портрет Шевченка я цілую —
Прости Дідусю, Батьку мій.
Прости, що я тобі дарую
Лиш вбогих віршів кволий рій.

Прости, що я малий не годен
Ганьбі оцій покласти край.
Захоплений брудним потоком,
Кочує як всі в пекельний рай.

Т.Г.Шевченко

Олександр Степаненко
м. Дергачі
1998 р.

Провідники чомусь стоять,
Біля могил на Бабинім яру?
З убивцями чужих понять
Ніяк такого не збагну.

Чому стоять Провідники
Біля могил на Бабинім яру?
З убивцями, що всі віки
Україну нищать, як вдову.

Чому стоять Провідники
З убивцями мого народу?
Які підступно крізь віки
Забрали Волю і Свободу.

Чому?

Чому стоять Провідники-
Під прапором держави?
Вони єднають ворогів
До витоків і слави.

Чи, може ці Провідники —
Вони чужого роду
І нас ведуть, як вороги,
До нищення народу?

Любов, ненависть що вогонь:
Не можуть мирно жити,
Якщо ти син народу свій,
Вітчизну вчись любити.

І не ділить свої серця
На мить, щоб легко жити,
Бо будеш потім все життя
Вже не горіть, а тліти.

Г. Н. Капелюшний
м. Черкаси
01.10.2000 р.

Вітання Учасникам Світового Форуму

з нагоди 10-ліття незалежності України

Дорогі брати і сестри – Українки та Українці присутні і не присутні на Світовім Форумі (Зібранні) Українців з нагоди 10-ліття нашої чергової незалежності, який відбувається в Києві 18-20 вересня 2001 року християнського і 7510 року нашого, літописного!

Від імені Священної Ради ОСІДУ РУНВіри при Святині Матері України “Оріяна” в США, предаємо наше братнє вітання всім Українцям у світі: живучим, як в Україні так і за її межами!

Передаємо наше щире Вітання Президенту України, Кабінету Міністрів, Верховній Раді та Українському війську і Всім Державним працівникам, які чесно і самовіддано працюють для добра Рідної Матері-України-Руси та її синів і доньок.

Ми з'їхались сюди з усього світу, щоб засвідчити нашу небайдужість до долі Рідної Землі. Не дивлячись на те, що багато з нас проживає далеко за межами України, але ми завжди пам'ятаємо “чиї ми діти”; і успіхи, і невдачі Української Держави глибоко хвилюють нас. Доля України міцно пов'язана з долею кожного окремого українця де б він не був.

Кожен з нас дивиться сьогодні на Україну по-своєму, виходячи з умов особистого проживання в чужих країнах, а також і виховання в різних світоглядних системах, які працюють на свою користь. Тому наші погляди на розбудову Рідної для Українців Держави не завжди співпадають.

Отже необхідно створити Українську єдність. Бо в Єдності сила! Але під чийм світоглядом ми створимо Єдність, тому вона і буде служити! Коли немає Єдності в Керівному Колі Держави, то яка єдність може бути в народі? Одні тягнуть за про-російську єдність, другі – за про-європейську єдність. Комусь до вподоби про-американська, а ще є й кишенькова єдність...

А де є Єдність Українська, своя, ні в кого не позичена, своїм рідним Духом насичена? Хоч може той Дух і не доподобити деяким близьким чи далеким сусідам.

Вже 10 років Україна, багата на все, що необхідно людині для життя, відчайдушно борсається, щоб стати на власні ноги добробуту, і чомусь не може здійснити своїх бажань?!

У нашому славені (гімні) натхненно співаємо: “Душу й тіло ми положим за нашу свободу!” Гори тіл положили за роки боротьби і ріки крові пролили, але душа і далі в неволі, служить чужим світоглядам; як не Москві, то Ватикану чи Візантії, як не Європі то Америці.

Ми – Об'єднання Синів і Дочок України, закликаємо всіх Українців до творення правдивої вільної України! Щоб були ми Українцями не тільки по народженню, а й по своїй звичаєвості (культури), з своїм світоглядом.

Подружжя, Світана та Боголюб Свириденко в Києві, 2001 р. в день 10-ліття незалежності

Відвідини Київської громади священника Б.Островського – “Дажбожа”

Бо світогляди, або, як чужинці кажуть ідеї, нам безперервно підкидаються нові; як не “ізми” то релігії, щоб ми гарячково втілювали їх в життя докладно не розібравшись, за чужими назвами, що воно таке є. І ми завжди будемо упосліджені, доки не виплекаємо в душах свій, Український Світогляд.

Наша історія, наша мова, наша пісня найдревніші в світі. Будьмо ж достойним нащадками наших прабатьків. **Плекаймо свій особний шлях життя!** Світове Суспільство красиве своєю різноманітністю, так як красиве поле різнотрав'ям, як і вся Божа природа своєю неповторністю.

І станемо ми тоді, як діти однієї матері, всі різні, але рідні від одного кореня-роду Українців-Русичів.

Україна наш спільний дім, то ж всі разом опікуймося ним. Щоб не трапилось з нашою квітучою землею так, як написав про це 13-літній поет, Олександр Степаненко:

*...В віках оспіваній природі
Не стане радості життя.
В грибному, ягідному лісі
Ростимуть звалища сміття.*

*Не стане чистого повітря,
Не буде чистої води,
І квітів польових не буде,
Не буде, скільки не ходи.*

*І не почує літній ранок
Натхнений голос солов'я,
І на смарагді коло річки
Не розташується сім'я.*

*Не заспіває “Цвіте терен”
На вечорницях гурт дівчат.
Музики наші і поети
На віки вічні замовчать.*

*...
І мови рідної не буде,
Не буде серед інших мов.
Героїв наших і пророків
Знов проклинатимуть і знов.*

*Не буде Бога в Божім храмі,
Не буде, скільки не молисьь.
І не розкаже батько сину
За що Кобзар страждав колисьь.*

(Це уривок з вірша написаного до Дня народження великого Кобзаря, називається “9-те Березня”).

А для наших зхристиянізованих братів і сестер нагадаємо слова з Біблії: **“Невільник не**

Запоріжжя, громада “Оріяна”, голова С.Щербина

Чернівці, громада “Оберіг”, створена стараннями посестри П.Волинець (1-а зліва)

Громада м. Хмельницький, голова Савченко

перебуває в домі довіку, тільки син перебуває в домі батька довіку” (Євангелія від Іоана, гл.8, п.35).

Слава Дажбогу! Слава Україні-Русі! Слава Героям, які віддали своє Життя за волю нашого народу! Від ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна” в Спрін Глен, штату Нью-Йорк, США:

Рунтато Боголюб Свириденко.
8 серпня 2001 р.х. (7510 р.літ.)

Олександр Степаненко

Брати - Поети

В нашому часописі ми вже неодноразово оприлюднювали вірші юного поета Олександра Степаненка.

12 лютого цього року з ним трапився нещасний випадок.

Через скрутне матеріальне становище родини 18-літній Сашко мусив піти на підробітки до компанії, вантажником. Він ввішов в склад бригади, яку викликали до роботи при необхідності. Під час роботи, проходячи мимо ящиків з напоями, Сашко отримав черепно-мозгову травму, бо один з ящиків упав йому на голову. Непритомного перевезли швиденько і викинули на подвір'я біля його хати, де він був знайдений бабусею.

Викликали швидку допомогу, яка доставила Сашка до лікарні. Перебувши тиждень в лікарні, три дні в непритомному стані, з діагнозом черепно-мозгова травма був забраний додому.

Все в Україні тепер коштує гроші. Олександрю необхідна медицина, щоб запобігти наслідки пошкодження голови. Є загроза епілепсії і це ще не найгірше. На все треба гроші, а їх немає. Немає і на те, щоб відкрити судову справу проти компанії і отримати відшкодування.

“Рідна” влада, взагалі, байдужа до своїх талановитих нащадків, та ще й таких, що пишуть вірші в рідній українській мові і вживають її в побуті серед цілком змосковщеного осередку.

Сергій Степаненко
(див. його вірш “Кусі”, стор. 17)

Про Червоних Сіроманців (черговим виборам присвячується)

Пригадайте, люди, казку про сірого вовка,
Як хотів він обдурити козеняток ловко.
Не пускали сіроманця маленькі до хати.
Про його підступність знали навіть козенята.
Як він тільки не старався — козою назвався,
Навіть голос свій вовчачий змінив намагався.
Обіцяв він козенятам молочка, травиці —
Тільки щоб вони відперли двері вовчий пиці.
Хоч не в казці живемо ми, а все ті ж напасті —
Обступили нас вовчеська червоної масті.
Просять, щоб ми владу їм назад вернули.
Про їх злочини криваві назавжди забули.
Кажуть, що вони нам рідні, наче батько й мати.
Молоком нас обіцяють, хлібом годувати.
І багато є нас, хто вірить червоному вовку.
Нас історія не учить. Що від неї толку?
Невже знову заспіваєм “Каховка — Каховка...”?
Хлебнемо, ой хлебнемо ще молочка від вовка.

1998 р.

Історія Сашка та його брата дуже цікава. Найкраще вона викладена в листі їхнього тата Леоніда, подаємо уривок:

...Сашко і Сергійко — брати, сироти. Коли, 10 років назад ліквідувався Дергачівський інтернат я всиновив старшого, Олександра, а коли дізнався, що в нього є менший братик, Сергійко — знайшов того в Краснокутському дитбудинку й, невдовзі, теж усиновив. Сашко почав писати у третьому класі, якимось з ходу, без особливої розкачки. Сергій потягнувся за братом. Він має децю іншу вдачу — веселий, жартівливий. Тому зосередився, в основному, на віршах-гуморесках. (див. стор. 17)

За кілька років хлопці стали переможцями всіх поетичних конкурсів, в яких брали участь.

Вірші хлопців відзначались на самому високому рівні. Сашкові вручав диплом Прем'єр-міністр. Є відгуки від міністрів, народних депутатів, професорів, маститих літераторів тощо. А от матеріально нам доводилося дуже скрутно. В 1997 році ми кілька місяців взагалі жили без хліба. Тому великою подією в нашому житті стало наше знайомство з

вами і ваша, рятівна для нас допомога. Взагалі ми не ледарі. Працюємо на городі, тримаємо курей. Свої картопля, овочі, яйця. Але все одно кінці з кінцями звести не можемо. Немає справжньої роботи. Бабуся старенька. Я вже теж не в тому віці, коли охоче беруть на роботу. До того ж маю слабкий зір, і не маю ніякої підходящої на сьогодні кваліфікації. Зараз безробітними ходять багато молодих і здорових, але це мало втішає мене.

Попри численні дипломи, дітям, матеріально теж ніхто не допомагає. Швидше навпаки: використовують вірші в політичній, передвиборній боротьбі, дехто намагається нажитися, в той час, коли хлопцям ні за що було придбати підручники.

Особливо вразив нас вчинок, такої собі, Ярослави Литвинчук, яка здається, ще й досі очолює в Дергачах місцеву "Просвіту" й районний осередок Християнсько-

демократичної партії. Коли вийшла друга збірка вона взялася провести її презентацію. Обіцяла провести все на "широку ногу" з телебаченням, з поважними гостями. Обіцяла Сашкові щедру винагороду. Попросила його підписати кілька десятків примірників збірки, зняти копії з найбільш вагомих публікацій, відгуків, дипломів і з цим добром пішла по комерційних банках, приватних фірмах, підприємцях збирати пожертви, начеб-то на ту презентацію. Зібрала значну сумму й привласнила її. Ще й глузувала: Просять же люди заради Христа й живуть з того. Й Христос претензій не має. То чому б не спекулювати талантом і долею якогось хлопця? Тут, мовляв, ні криміналу, ні гріха немає.

Подаємо два вірші О. Степаненка в цьому часописі: "9 Березня" (стор.8) та "До чергових виборів".

I. Стойко

ЛИСТИ ДО "БОЖОГО ОКА"

Уривок з книги в перекладі з англійської В. Довгича під назвою: "Послання оріян хозарам. Рукопис Ора" (закінчення від СУР №9)

А що ж робити з нинішнім російським народом?

Історична наука може локалізувати його у тому самому геопросгорі, лише спираючись на ретельно перевірені дані. Ймовірно, такого роду.

З часом російські кочові варвари підкорили велику і сильну більшовицьку націю й окупували її пращурні землі. Подальша доля недобитих груп більшовиків невідома. Більшість істориків схиляється до думки, що ці рештки змушені були рятуватися втечею в степових та гірських регіонах Азії. Схоже на те, що вони завоювали якийсь етнос і злилися з азіатами. Головні труднощі полягають у тому, що тепер новопришельці, ясна річ, утратили багато етногенетчних рис європеїдів. Що ж до етноніму, то вони, мабуть, прибрали самоназву асимільованого народу.

Гадаєте, це все? Як би не так...

Майбутні лінгвісти будуть ламати голови над проблемою мовної самоідентичності більшовицького і меншовицького народів. Звичайно, їхній вердикт затвердить факт щезнення цих двох мов. Адже, по-перше, меншовики як народ зійшли з арени історії, а більшовицькі могікани, опинившись у суцільно ісламській масі, під тиском суто практичних чинників змушені були перейти на мову

відсталого, але надто численного місцевого населення. Навряд чи це була мова росіян, які окупували предковичні землі більшовиків пізніше, а в добу кривавої міжетнічної більшовицько-меншовицької війни ще й не сформувалися як етнос.

Подібні припущення можна розцінити як плід занадто бурхливої фантазії, і не більше.

А проте не поспішайте відмахуватися від моїх аналогій. Не така вже це й неймовірність для історичної науки.

Історія цивілізацій показує, що справді в сиву давнину численні нації і мови пропали безвісти. Класична теорія міграцій за браком інших пояснень підходить для деяких із цих мов та етносів. Але ж зникла більшість язиків і народів!

Ще й віку не минуло після революції 1917 року. А чи багато наших сучасників знає достеменно: хто такі ці більшовики і їхні непримиренні опоненти – меншовики?

Безперечно, ми ще знаємо. Принаймні маємо змогу дізнатися. Але майбутнє може виявитися таким же туманним, як і минуле.

Більшовики і меншовики не були окремими народами Росії. Вони були крилами однієї й тієї самої політичної течії – російської соціалдемократії. Вони були частинами одного

й того самого народу – російського. Вони розмовляли однією й тією самою мовою – російською.

Але записані на скрижалях історії терміни дають підстави вважати ці соціально-політичні групи окремими народами. Подібно до того, як ідіома “американська перемога” екстраполюється на американську націю, словосполучення “більшовицька перемога” може бути віднесена на карб окремого народу.

Зважте й на те, що в історичній науці традиційно розглядають народи давніх епох як примітивні. У них, мовляв, не могло бути ні таких партій, ні таких політичних поглядів, як у нас сьогодні чи можуть сформуватися в майбутньому.

Я показав, як історик, ложно витлумачивши назву політичної або релігійної групи, може витворити новий, ще нікому не відомий етнос. А в результаті лінгвісти розв’язують масу проблем, шукаючи мови таких народів. Показовий приклад – мова тієї ж хозарської меншини на Русі.

Поставимо корінне питання: яким часом датуються перші згадки про хозар?

Історичній науці відомі документи IV-III ст. до Христа, в яких фігурує назва “хозари”. Чому ж ці відомості досі ігноруються?

Бо вони руйнують прокрустове ложе концепції, що кваліфікує хозар як народ, а не соціальну групу, котра прагнула угвердити ідеологію власного Бога. Адже, згідно з історичною наукою, хозари були тюркським народом – значить, не могли існувати до Христа: тюрків на історичній арені ще не було. Висновок цілком логічний...

Заново термін “хозари” виринає в сюжетах світової історії близько VI ст. нашої ери.

Тепер хозари здобували перемогу за перемогою. Тепер, поза сумнівом, ніхто не відважувався йменувати їх “косарями” із саркастичним підтекстом. Інша річ, що це старе прізвисько вони самі, цілком імовірно, виправили на шляхетне “козири”. Такими, що й казати, вони дійсно стали. Козирні карти були в їхніх руках аж до X ст.

І що ж? Варто було Русі християнізуватися, як назва “хозари” щезла з літописів без слідів боротьби. Чому?

1140 року Єгуда Халеві написав книгу про те, як хозари приймали юдаїзм. Вона

називається “Хозари”. Точніше, заголовок слід читати “Кусарі” або, за аналогією з деякими іншими творами, “Кузрі”: книга написана івритом, абетка якого, нагадаю, складається з самих приголосних літер. Тож голосні має додавати вже сам читач. Отже, це слово могло звучати і як “кусарі/косарі”, і як “кузрі/козири”. Як воно вимовлялось в дійсності, не знаю, але спробую внести певну ясність щодо його вживання Єгудою Халеві.

Як ми вже з’ясували, слово “косарі” є прізвиськом, яке оріяни дали вірникам Ока. Навряд чи Халеві вживав би його, якби хозари вже тоді належали до юдейської віри. Адже кличка “косарі”, лунаючи з уст прихильників Ора, була для хозарської конфесії чужою й образливою. По суті – нецензурною лайкою.

Чи розумів Халеві справжній смисл слова “косарі”? Очевидно, так. Мабуть, у XII ст. етимологія цього терміну, а значить, і сугь давно минулих подій ще не були повністю втраченими.

Він запитує хозарського (косарського) провідника Йосипа, які в того прапращури. Чому? Може, існувало дві релігії? Чи, може, колись його рід покинув юдейську громаду і він також надумав повернутися до старого віросповідання?

Як би там не було, на той час знання давньої історії ще не були втрачені.

Таким чином, питання про хозарське походження “європейських євреїв” постає цілком природно.

Перш за все, з послань Ора випливає, що релігія хозар дуже споріднена з християнською. Вже тому важко повірити, що “європейські євреї” належали до хозарської конфесії. Схоже, що знання їхнього етногенезу втрачене. Невже це правда?

Незадовго до I-ої світової війни в Росії євреям було заборонено мати земельну власність. Раптово уряд заборонив їм також проживати у внутрішніх районах країни.

Це здається дивним: багато євреїв може показати документи, які доводять, що походять із Росії. Так, вони можуть підтвердити, що є вихідцями з Російської імперії, але не з тієї Росії, яку росіяни вважають своєю егнічною територією. Насправді євреї мешкали в Білорусі, Україні та інших країнах, що були

Менора з дев'яти свічок
Святиня “Синай”
Саміт, Н.Дж.

частинами Російської імперії, проте дуже мало жило їх у власне Росії.

Не знаю, чому були прийняті такі законодавчі акти. Гадаю, не через якийсь забобон. Тим не менше я переконаний: російська правляча верхівка запроваджувала ці закони з огляду на певні історичні факти, які їй ще були відомі.

Тут доречно навести факт із неофіційної історії стосовно самих росіян.

У побуті інші слов'яни називають їх і зовсім інакше – “кацапи”. Для росіян це звучить як образа, як лайка, як незензурщина, що підпадає під червоний олівець редактора чи ж урядовця.

Ніхто вже не може толком пояснити, чому саме таку кличку було дано росіянам. Українці часто-густо тлумачать її суто по-своєму: прізвисько “кацап” походить від порівняльної ідіоми “як цап”. Тобто росіянин чи поводить, чи то має такий вигляд, як козел. Народній етимології не відмовиш у смислі, якщо зважити хоча б на зміст давньої української казки “Цап та баран”.

У своєму рукописі Ор веде мову про Козу. Вона була хозарським ватажком, що дозволяє припустити: її віра панувала на більшій частині північних територій Русі (тепер це Расея). А тому місцевий житель і став виглядати в очах оріянина, як цап, або (висловлюючись одним із діалектів) “как цап”. Із часом сформувалося нове лайливе слово – кацап.

Якби євреї були хозарського роду чи віросповідання, то росіяни взагалі не терпіли б єврейської присутності на своїй території. Адже, наскільки можна судити з цього прізвиська, колись вони самі належали до хозарської релігії Ока, що згодом стала чужою.

Факт залишається фактом: уряд Росії запровадив пресловугу “черту оседлости” саме для євреїв. Їх було витіснено на терени, якими, вочевидь, у часи відображених рукописом

воєнних дій, володів Ор. Мабугь, коли російський монарх приймав закон, його довірені люди ще пам'ятали древню історію.

Якщо це справді так, у вас не може не постати логічне питання: хто такі т. зв. «європейські євреї» насправді?

Що ж, повернімося до ідеологічних засад хозарської релігії. **Віра в Око була дуже спорідненою з вірою в Христа. Єдина суттєва різниця між ними полягає в тому, де в дійсності народився Син Божий.**

Якби ці євреї були хозарського походження, єврейська релігія мала б дуже добре узгоджуватися з християнською релігією. Але ж цього не спостерігається.

Цей факт дозволяє припустити, що “європейські євреї” вийшли не з хозар. Навпаки! Вони сформувалися з решток їх груп, які сповідували Орову, чи то пак аріянську, релігію.

Чи означає це, що всі вони є спадкоємцями якоїсь однієї й тієї самої народності?

Зовсім ні. Вони вийшли з різних етносів, але з однієї й тієї самої релігійної громади.

Особисто я знаю багатьох людей у всьому світі, в т.ч. самих євреїв, яким не подобається ця теорія. А Гітлер мав би перевернутися в своїй могилі.

Я думаю так. Річ не в тому, наскільки ця версія може бути для багатьох неприйнятною. Для мене вона значно логічніша, ніж усталена теорія хозарського походження євреїв Європи.

Може, я й помиляюся. в такому разі хай хтось виправить мої огріхи і дасть вичерпне пояснення, звідки взялися «європейські євреї”.

А проте, якщо російський цар прийняв вищезгадані закони, виходячи з фактів давноминулої історії, мені важко повірити, ніби ніхто цього не знав. Залишається сподіватися, що колись буде таки знайдено якийсь невідомий нам документ – і таємниця перестане існувати.

З королівського поховання м. Ур, Межириччя
Цап і дерево з золота (виглядає як менора)

Старозавітна "Каша"

Добра більшість українців – християни. Особливо, сьогодні в шалі передвиборної боротьби, навіть зовсім недавні комуністи-атеїсти, в політичній грі дістають з колоди козирну карту християнізації вже захристиянізованої України. І покликаються на високі моральні цінності буцім-то принесені нам "убогим", щоб ми окультурились. І про це говорять не неосвітчені, а якраз навпаки дуже просвіщенні і дуже цивілізовані. Стовпом християнської ідеології – є Біблія в якій слово Боже.

Поглянемо уважно, що ж то за слово і чи справді Боже!

Старий і Новий заповіти Біблії писані мовами, які на сьогодні нікому невідомі: старо-гебрейській та класичній грецькій. І гебреї і греки вже своїх прамов не пам'ятають.

Відомо тільки, що ці мови не мали голосівок. І все ж таки, якось усім вченим миром, потихеньку зклали переклад, того що вже ніхто не може зрозуміти. Та знайшлися все-таки уми, які ствердили, що та загублена мова, була мовою русів, майже такою, якою сьогодні говорять українці, і ось тут подаємо псалму 150, як вона написана в Біблії в старій мові гібру і ось про що насправді:

ПСАЛЬМА 150

*Аллилуя!
Хваліте Господа в святині його!
Хваліте його і ширині сили його!
Хваліте його за діла його великі!
Хваліте його по великості величчя його!
Хваліте його при голосах трубних!
Хваліте при псалтирі і гусях!
Хваліте його хором і при тимпанах!
Хваліте його при струнах і органах!
Хваліте його при цимбалах звучних!
Хваліте його при цимбалах гучних!
Все, що дише, да хвалить Господа!
Аллилуя!*

(такий переклад в Біблії)

הללוהו בתקע שופר

ГЛЛ ВТВ БГ ХЧ С ВПД

ГуЛьяЛи і ВиТаВ БоГ, ХоЧ Се ВиПаДа

הללוהו בנבל וכנור:

: ГЛЛ ВТВ Б НБЛ В БНВ Д

ГуЛьяЛи і уВиТаВ Бо НаБуЛи Ви і обНову Да

הללוהו בתף ומחול

ГЛЛ ВТВ Б ТК ВМГ ВЛ

ГуЛьяЛи і уВиТаВ Бо ТаК ВиМаГа ВоЛья

הללוהו במנים וענב:

: ГЛЛ ВТВ Б МНЙ МВ Ч НБ

ГуЛьяЛи і уВиТаВ Бо МаНю уМоВо уЧе НеБо

הללוהו בצלצלישמע

ГЛЛ ВТВ Б ЦЛ ЦЛ Й СМ Ч

ГуЛьяЛи і ВиТаВ Бо ЦІЛЬ ЦІЛа Йе СаМа уЧе

הללוהו בצלצלי תרועה:

: ГЛЛ ВТВ Б ЦЛ ЦЛ ЙГ ДВ ЧТ

ГуЛьяЛи і ВиТаВ Бо ЦІЛу ЦІЛЬ ЙОГ о ДаВ ЧуТу

כל הנשמה תהלל יה

БЛ Т НШ МГ Т ГЛЛ ЙГ

БуЛа То НаШа МоГа То ГуЛьяЛи ЙОГ о

הללו יה

ГЛЛ В ЙГ

ГуЛьяЛи В ЙоГо

הללואל בקדשו

ГЛЛ В - ЛБХ РШВ

ГуЛьяЛи Ви у ЛьюБиХ РуСіВ

הללוהו ברקיע עזו:

: ГЛЛ ВТВ Б ДХ Й Ч Ч ЗВ

ГуЛьяЛи і ВиТаВ Бо ДуХ Йе і уЧе, уЧе і ЗоВе

הללוהו בנבורתיו

ГЛЛ ВТВ Б НБ ВР Т ЙВ

ГуЛьяЛи і ВиТаВ Бо НеБо ВиРу Ту уаВе

הללוהו כרב נדלו:

: ГЛЛ ВТВ Б РБ Н ДЛВ

ГуЛьяЛи і ВиТаВ Бо аРаБ Не уДоЛав

הללו יה:

: ГЛЛ В ЙГ

ГуЛьяЛи В ЙоГо

СПИСОК ХРИСТИЯНСЬКИХ ДОГМ,

ЩО ПОСТУПОВО ВВІЙШЛИ В ЦЕРКОВНИЙ ОБРЯД

1. 285-360 рр. – монашество
2. 325 р. – християнство стає державною релігією
3. 310-978 рр. – молитви за померлих
4. 320 р. – свічки
5. 375 р. – вшанування янголів і святих
6. 342-416 рр. – хрищення немовлят
7. 431 р. – обожнення Марії
8. 500 р. – освячення води
9. 500 р. – ризи
10. 518-525 рр. – херувимії
11. 593 р. – чистилище
12. 600 р. – чужа мова
13. 607 р. – всесвітній патріарх
14. 626 р. – акафист в пошану святих
15. 626 р. – храм всіх святих
16. 638 р. – поклоніння хресту
17. 688-788 р. – мощі святих
18. 692 р. – ягня на хресті було замінено Ісусом
19. 709 р. – цілування ніг папи
20. 750 р. – папська держава
21. 787 р. – моління до образів
22. 880 р. – причислення до святих
23. 900 р. – хрищення рукою
24. 965 р. – хрищення дзвонів
25. 998 р. – піст
26. 1016 р. – папська була
27. 1054 р. – поділ на католиків і православних
28. 1075 р. – введено целібат для священників
29. 1090 р. – вервиця
30. 1094 р. – хрестовий похід

Біля гостинної хати 90-літнього, але досі бадьорого побратима М. Боровика (3-ій зліва)

31. 1184 р. – інквізиція
32. 1215 р. – сповідь
33. 1229 р. – заборона читати Біблію
34. 1245 р. – кардинали одягли червоний одяг, символ готовності пролити кров за папу
35. 1300 р. – нова папська була
36. 1366 р. – анатема (обряд прокляття)
37. 1864 р. – осудження науки
38. 1870 р. – непомилність папи
39. 1907 р. – викляття модерної (нової) науки
40. 1930 р. – викляття некатолицьких шкіл
41. 1950 р. – вознесення Марії

Кусі

Привів дядько свого Рябка
До ветеринара:

– Гляньте, – каже, – на цю помісь
Мопса й сербернара.

Так він цуцик справний. Марно
Не любить брехати.

Виконує всі команди:
“Сидіти”, “Лежати”...

Та, як тільки гукну “кусі”,
казиться неначе.

Хапа себе за всі місця,
Крутиться і скаче.

О, дивіться, знову почав,
Тільки почув слово.

Поможіть, бо він лякає,
Вже мою корову.

– Ліки є, – озався лікар, –

Надійні, хороші.
Вилікувати можна легко,
Аби були гроші.

А грошей нема, пораду
Даю Вам безплатно:
Ви забудьте цю команду.

Це ж зовсім нескладно.
Не кажіть її собаці

Ніколи й нітрохи
Бо його по цій команді

Заїдають блохи.
Ви так їх надресировали

На це кляте слово,
Що я вже за вас боюся

І Вашу корову!

Сергій Степаненко

2000р.

(знімка – див. стор.13)

Це головні догми, але є ще дуже багато дрібних. Подав це дослідження побратим Михайло Боровик з Канади. Не зважаючи на те, що йому вже за 90 перевалило, він все ще бадьорий і має ясний розум.

До поданого можемо додати тільки, що першим символом християн була Риба. Ще й сьогодні можна бачити в Америці, на авті причеплено символічний малюнок риби. Що означає: господар машини – добрий християнин.

Селенковий Санскрит

Науковий світ давно цікавиться старою забутою мовою письма *брагмі*. Назва *санскрит* значить *по-латинськи* святе письмо. Індуси вимовляють це слово як *санскрут*.

Десь 50 років до християнської ери в Індії велась релігійна війна між *оря-чаті* і *оря-тіяні*. По нашому: зачаті і затіяні, що означає те саме – це слова синоніми. Боротьба між двома віросповіданнями велась тому, що вже на той час не розуміли значення цих слів.

На сьогодні існує декілька наукових шкіл по дешифруванню цієї мови (так, як і мови гібру). Різниця тільки в тому, що гібру не була забороненою мовою, як це трапилось з санскритом.

Санскрит в сьогodнішній Індії – мертва мова і вивчається в школах як історичний предмет. В побуті не вживається, тільки в святинях. Псалми заучуються віруючими без розуміння (так як і в мові гібру) і промовляються хором.

В наші дні в Північній Індії вживається складове письмо *Диванагарі* (*Диво на горі*), яким записали те, що залишилось від святої мови в пам'яті і усно передавалось брагманами з покоління в покоління. Принаймі так пояснюють різні енциклопедії. (Хто цікавиться може знайти під словом “диванагарі”).

Приголосні, в мові диванагарі, автоматично читаються з короткою голосною “а”, якщо не треба ніякої голосної, внизу приголосного знаку робиться позначка. Для прочитування інших голосівок вживаються різного роду значки над, або під відповідним приголосним знаком. (Як в гібру мові

вживаються крапки, але різниця: приголосна без позначок – читається з буквою “а”).

Тепер поглянемо на Санскрито-Англійсько-Український Словник Лева Селенка.

Якщо не звертати уваги на деякі помилки в словах, то в цілому вони написані вірно. Але викликає подив інше, як “санскритоложист” Лев Селенко міг написати своє ім'я з помилками (в кожному виданні). Бо, якщо його читати за правилами санскриту, то виходить:

не Лев Силенко, а Лава Саланака

Санскритолог не міг допустити такої помилки. Можливо тайна в тому, що словник “позичено”, але від кого?

Відомо, що в Німеччині *Іван Селенко* був записаний в Ордені “Святослава”, який заснував проф. Шаян – учень санскритоложиста проф. Стасяка, діставши ім'я *Лев Орлигора*. (Про це говорив мені відомий письменник Василь Барка та інші). Сам проф.Стасяк на початку 20-го століття був в Індії і жив два тижні у проф.Магатма Ганді, де й міг скласти словник, який пізніше опрацьовував його учень. (На той час вже існував також Англо-Санскритський Словник Мюллера.) А вже від Шаяна Селенко став “санскритоложистом”.

Дивиться санскритський словник в “Самобутній Україні” 1969-1970рр., і ви самі переконаєтесь.

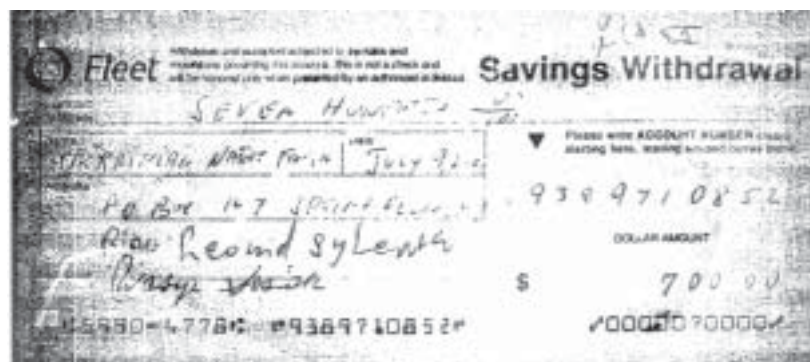
Подав рідновір Святослав Гуляк
5 червня 2001р.х.(7510р.У.)

(зправа на ліво) бувший проповідник Лев Селенко, теперішній голова Ради довірених С.Гуляк і співучасник Селенкової діяльності – його секретар і скарбник В.Сосяк

Справи “Оріяни”

Позачергове зібрання Ради Довірених громади ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна”, яке відбулося 7-го жовтня 2001 року, було скликано у зв'язку з порушенням фондового konta цвинтаря при святині “Оріяна”.

Один з п'яти чеків витягнутих з фонду Цвинтаря (підписаний Леонідом Силенком та Василям Сосяком)

З вищезгаданого konta було взято загалом – 3533,32 ам.дол. двома особами: Левом Селенком та Василем Сосяком.

Це conto – фондове і ніякій особі персонально не належить, засновано для покриття витрат на утримання цвинтаря.

У зв'язку з цим Рада Довірених проголосувала за перенесення решти konta до іншого банку для збереження цвинтарного фонду.

Другим питанням було – направка даху на святині “Оріяна” та придбання вікон для другого поверху.

Направка даху була проведена компанією: *J&A Roofing Company, Inc.* Загальна сума (матеріал та робота) становила 13200 ам.дол. Робота була скінчена 14 січня 2002 року.

Сумма витрат на вікна від компанії *Royal Aluminut company, Inc.* — становить 1142 ам.дол.

Пошкодження стелі в Святині на 2-му поверсі

С.Гуляк передає чек представлений компанії J&A Roofing

Вигляд Святині ззаду, під час робіт на даху.

Перекриття даху

Пожертви складені для розвитку РУНВіри (7509 р.Д.)

Бажаємо доброго здоров'я всім жертводавцям!

П.Волинець	20
М.Бучковський	20
М.Данилович	20
Н.Джералді	50
Л.Драпіко	30
Є.Гапон	20
С.Гуляк	30
М.Ковалів	20
І. і А. Король	30
Л.Лозова	50
Т.Лозовий	30
Н.Рубан	20
М.Сахно	100
В. і Б.Свириденко	50
К.Улицька	100
І.Филипів	20
М.Скорина	20

УВАГА!

(до жертводавців)

ОСІДУ РУНВіри при святині "Оріяна" не несе відповідальності за пожертви послані на поштову скриньку №147 від 1996 року.

Наша поштова скринька:

№306

Спрінг Глен, Нью-Йорк

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довіриених ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
P.O.Box 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
P.O.Box 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, Ont M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Видання РУНВіри:

Мага Віра
На Роздоріжжі
Бог і Релігія
Переоцінка Духовної Вартости
Священна Книга Обрядів
Навчання, Пісня, Молитви
Мага Врата
Сотворення Світу (І.Франко)
Листи Ора - переклад Довгича
Бойовий Гопак

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

Л. Драпіко *Л. Лозова*
С. Гулак *Б. Островський*
Л. Фенько *Б. Свириденко*

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"
P.O.Box 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: (908) 647-1215
eMail: marko@dppl.com
www.runvira.org

Думки авторів статей можуть не збігатися з точкою зору редакції або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право скорочувати матеріали без згоди авторів.